

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3141/2023
22.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП "Градско зеленило" из Новог Сада, чији је пуномоћник Биљана Пантић Пиља, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 807/23 од 17.05.2023. године, у седници одржаној 22.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље, изјављена против ставова првог, другог и четвртог изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 807/23 од 17.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиље, изјављена против става трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 807/23 од 17.05.2023. године, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 285/2021 од 16.12.2021. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име мање исплаћене основне зараде за период од децембра 2017. године закључно са децембром 2020. године исплати појединачне месечне износе наведене у изреци, са затезном каматом од 15. у месецу за претходни месец, одбијен је захтев тужиље за исплату мање исплаћене основне зараде за јануар 2021. године у износу од 1.382,16 динара са затезном каматом од 15.02.2021. године до исплате, обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 129.200,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате и одбијен захтев тужиље за исплату затезне камате на досуђени износ накнаде трошкова парничног поступка за период од дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 807/23 од 17.05.2023. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу

тако што су одбијени захтеви тужиље за исплату мање исплаћене основне зараде за појединачни наведене месеце у периоду од децембра 2017. године закључно са новембром 2020. године, преко износа наведених у том ставу изреке, са законском затезном каматом почев од 15. у месецу за претходни месец и за исплату мање исплаћене основне зараде за појединачно наведене месеце за период од јануара 2019. године до децембра 2020. године са законском затезном каматом почев од 15. у месецу за претходни месец. Ставом другим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима спора из првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 13.400,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијене су жалбе тужиље и туженог у преосталом делу и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена. Ставом четвртим изреке, тужиља је обавезана да туженом на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 26.208,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога због којих се ревизија може изјавити.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиље. Трошкове ревизијског поступка је опредељено тражио.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду у преиначујућем делу применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – др. Закон, у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија у том делу није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на неку другу битну повреду прописану одредбом члана 407. став 1. тачке 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у утуженом периоду од децембра 2017. године, закључно са децембром 2020. године, била запослена код туженог на пословима ..., са утврђеним коефицијентом сложености послова 1,9 до априла 2020. године, а од маја 2020. године са утврђеним коефицијентом сложености послова 2,0. Из налаза вештака економске струке произлази да је у октобру месецу 2014. године, тужени је исплатио основну зараду по вредности бода од 32,10 динара, а у новембру је исплаћена основна зарада по вредности бода од 28,77 динара и по тој вредности бода, зарада исплаћивана до децембра 2018. године. Вредност бода у 2019. години је била 30,41 динар, а почев од 2020. године вредност бода је износила 32,10 динара. Тужени је запосленима са нижим коефицијентом кориговао вредност бода до висине минималне зараде, како то произлази из обрачунских листа. Тужени је приликом израде програма пословања планирао исплату накнаде за регрес на месечном нивоу, али регрес није исплаћивао ни месечно ни на крају године. У 2017. години тужени је реализовао 13.710.406,00 динара мање од планираног износа, у току 2018. године исплатио је и износ од 18.157.903,90 динара и тиме премашио планирани износ зарада за 2017. годину у висини од 4.447.497,90 динара. У току 2018. године, тужени је реализовао 14.372.018,00 динара мање од планираног износа али је у току 2019. године исплатио износ од 19.500.051,19 динара, и тиме премашио планирани износ зарада за 2018. годину у висини од 5.128.033,29 динара. У току 2019. године, тужени је реализовао 12.984.395,00 динара мање од планираног износа, али у току 2020. године исплатио износ од 18.665.235,00 динара и тиме премашио планирани износ зарада за 2019. годину у висини од 5.680.840,33 динара. У току 2020. године, тужени је

реализовао 42.939.586,00 динара мање од планираног износа, али је у току 2021. године, вршио исплате. Програмом пословања тужене за 2014. годину, на који је његов оснивач Град Нови Сад, дао сагласност, маса зарада планирана у висини од 298.752.091,00 динара. За месец октобар 2014. године, програмом су била планирана средства у висини од 26.555.300,00 динара, а тужени је искористио 25.792.756,00 динара, односно није искористио 762.544,00 динара. Тужени је приликом обрачуна користио број бодова који се добија када се помножи коефицијент радног места са бројем 600. Неискоришћена средства зараде требало је искористити искључиво за утврђивање нове вредности бода, јер промена вредности бода у текућем месецу није од значаја за обрачун износа накнаде зараде за време одсуства и накнаде трошкова за исхрану и регрес, с обзиром да се исти обрачунавају на основу 12 месечног просека а и фиксних параметара. Да је тужени у октобру 2014. године искористио целокупну масу средстава за зараде у том случају би могао да исплати зараду за редован рад са увећањима по вредности бода од 33,41 динара у место 32,10 динара за све запослене – и оне планиране програмом и оне који нису планирани програмом пословања. У октобру 2014. године, код туженог је било 27 више запослених у односу на број запослених планиран Програмом, а као производ већег броја запослених и просечне зараде код туженог од 66.476,00 динара утврђен је укупан износ ненаменски утрошених средстава у висини од 1.794.852,00 динара; па би по првој допуни налаза вештака вредност бода у октобру месецу 2014. године, износила 36,90 динара, а вредност бода у току 2017. и 2018. године, би била у висини од 33,27 динара, а током 2019. године у висини од 35,12 динара и током 2020. године у висини од 36,97 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да се планирана и одобрена маса средстава за зараде није могла распоређивати и запосленима који су били прекобројни у односу на планирани број запослених, те је приликом утврђивања припадајућих износа мање исплаћене зараде за тужиљу у спорном периоду, у висину укупне преостале а неутрошене масе средстава за зараде обухватио и износ просечне зараде за 27 више запослених у октобру 2014. године и тужбени захтев усвојио у износима наведеним у изреци првостепене пресуде.

Другостепени суд је оценио да је првостепена пресуда у овом делу донета уз погрешну примену материјалног права па је првостепену пресуду у усвајајућем делу преиначио, оценивши да су сви запослени код туженог имали право на зараду у складу са општим актима и законима, па се ради утврђења права на неисплаћену разлику у утврђеној висини расположивих, а неисплаћених средстава за октобар 2014. године не може додати оно што је већ исплаћено у односу на планирани број запослених. Сви запослени код туженог, независно од тога да ли је испоштовано планирано смањење броја запослених или није, као и да ли је накнада за регрес за 2014. годину исплаћена у наредној години, имају право на зараду обрачунату применом исте вредности радног часа која се утврђује према планираној маси средстава за исплату зарада, која је меродавна за утврђивање вредности радног часа за све запослене, због чега је по становишту другостепеног суда правилан обрачун припадајуће зараде тужиље за спорни период дат у другој допуни налаза вештака према вредности бода од 33,41 динар, због чега је побијана пресуда у усвајајућем делу делимично преиначена и одбијен захтев тужиље за исплату разлике зараде преко износа утврђених у другој допуни налаза вештака са траженом каматом, као у ставу првом изреке побијане пресуде.

По оцени Врховног суда, супротно наводима ревизије, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Законом о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава ("Службени гласник РС", бр. 116/14 ... 95/18), који је ступио на снагу 28.10.2014. године, а примењивао се од обрачуна и исплате зараде за новембар 2014. године и био у примени до 01.01.2020. године, уређене су основице, односно вредност радног часа, вредност бода и вредност основне зараде (основице) за обрачун и исплату зарада и других сталних примања запослених код јавних предузећа основаних од стране локалних власти, са циљем очувања финансијског система у Републици Србији и система плата и зарада у јавном сектору и то од обрачуна и исплате зараде за новембар 2014. године. На основу одредбе члана 4. тог Закона, прописано је да су ништаве одредбе општег или појединачног акта (осим појединачног акта којим се плата повећава по основу напредовања), којим се повећавају основице, коефицијенти и други елементи, односно уводе нови елементи на основу којих се повећава износ плата и других сталних примања код јавних предузећа, донет за време примене тог Закона. На основу одредбе члана 5. Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плате, односно зараде и других сталних примања, код корисника јавних средстава, основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава, утврђена законом, другим прописом, или другим општим или појединачним актом, који је у примени на дан доношења овог Закона, умањује се за 10%, односно за 5% од јануара 2019. године. Запослени чија је основна нето плата пре почетка примене овог Закона за пуно радно време била нижа од 25.000,00 динара, задржава своју нето плату, а уколико би се применом умањене основице, у смислу овог закона, утврдила основна нето плата нижа од 25.000,00 динара, том запосленом се, за пуно радно време, исплаћује основна нето плата у износу од 25.000,00 динара. Законом о престанку важења Закона о привременом уређивању основице за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава ("Службени гласник РС", бр. 86/19) који је ступио на снагу 01.01.2020. године, прописано је да ће се основица за обрачун и исплату зарада код јавних предузећа основаних од стране органа локалне власти примењивати у висини која је била утврђена до дана ступања на снагу тог Закона.

Посебан колективни уговор за јавна комунална предузећа и друга јавна предузећа Града Новог Сада ("Службени лист Града Новог Сада" бр. 37/17 и 34/20, у примени од 04.08.2017. године), је у одредби члана 23. прописао да су елементи за обрачун и исплату основне зараде: вредност радног часа, коефицијенти посла и време проведено на раду, утврђени у складу са овим колективним уговором, односно колективним уговором код послодавца и уговором о раду. На основу одредбе члана 24. Посебног колективног уговора, вредност радног часа (цена рада по радном часу) утврђује се Програмом пословања (став 1.); цена рада по радном часу за запослене за текући месец утврђује се на основу планираних средстава за исплату зараде за одговарајући месец (став 2); уколико се у току календарске године битно промене околности и претпоставке на основу којих је утврђена вредност радног часа (цена рада по радном часу) из става 1. и 2. овог члана, утврђена вредност радног часа (цена рада по радном часу) може се променити у складу са измењеним околностима, о чему послодавац и синдикат код послодавца закључују споразум. На основу одредбе члана 25. Посебног колективног уговора, предвиђено је да се у Програму пословања предузећа одређује маса средстава за исплату зарада на годишњем и месечном нивоу, за сваки месец појединачно у складу са законом, смерницама Владе Републике Србије, тим колективним уговором и другим прописима које се односе на зараду. Тако

утврђена маса средстава представља горњу границу за исплату зарада. Одредбом члана 26. Посебног колективног уговора, предвиђено је да се основна зарада запосленог утврђује тако што се вредност радног часа из члана 24. помножи са временом проведеним на раду и коефицијентима сложености послова, одговорности, услова рада и стручне спреме који су услов за рад на одређеним пословима, а који су предвиђени у овим општим актима. На основу одредбе члана 80. Посебног колективног уговора, предвиђено је да ће се за време важења Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, зарада запослених обрачунавати и исплаћивати у складу са тим законом.

У конкретном случају, тужени у октобру 2014. године није искористио целокупну масу средстава за зараде планирану Програмом пословања, па је остало нереализованих средстава за зараде за месец октобар 2014. године од 762.544,00 динара. Да је тужени искористио целокупну планирану масу средстава за зараде за октобар 2014. године, у односу на све запослене (и планиране Програмом и оне који нису били планирани Програмом пословања) вредност бода за исплату зараде за редовни рад, са увећањима, уместо 32,10 динара износила би 33,41 динар, односно уз умањење од 10% до 31.12.2018. године 30,07 динара, за 2019. годину 31,74 динара, а од 01.01.2020. године 33,41 динар. У односу на тужиоца, то значи да разлика његове зараде за спорни период између обрачунате зараде применом цене рада према планираној маси средстава за зараде за октобар 2014. године на основу Програма пословања туженог, уз умањења по Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, који је ступио на снагу 28.10.2014.године и исплаћене зараде тужиоцу, износи 55.318,25 динара. То што је у том периоду тужени имао 27 запослених више од планираног броја запослених (388 уместо 361) није од утицаја на обрачун неисплаћеног дела зараде тужиоца, имајући у виду да сви запослени имају право на исплату зараде, под истим условима, што значи и на исту вредност бода (цену сата рада). Закон о раду, одредбом члана 104. став 2. прописује да се запосленима гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности који остварују код послодавца. Због тога, тужилац неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 165. став 2, у вези члана 153. став 2. и 154. Закона парничном поступку, имајући у виду његов исход.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона парничном поступку.

По оцени Врховног суда трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника адвоката за састав одговора на ревизију и за судске таксе туженом нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку, па је захтев туженог за накнаду тих трошкова одбијен.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

Тужилца је ревизијом побијала другостепену пресуду и у ставу трећем изреке, којим је потврђена првостепена пресуда у делу става трећег изреке и одбијен тужбени захтев за исплату мање исплаћене основне зараде за јануар 2021. године у износу од 1.382,16 динара са затезном каматом почев од 15.02.2021. године па до исплате и обавезана тужилца да туженом накнади трошкове другостепеног поступка.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против потврђујућег дела побијане пресуде применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија у том делу није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Тужбени захтев се односи на потраживање у новцу, па имајући у виду правну природу спора, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као и у осталим имовинскоправним споровима, у којима се захтев односи на новчано потраживање.

Тужба у овом спору поднета је 19.01.2021. године, па вредност предмета спора побијеног дела од 1.382,16 динара, очигледно не прелази законом прописан цензус из члана 403. став 3. ЗПП, за изјављивање ревизије, те ревизија у том делу није дозвољена.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић